

Zbožná přání

Autor: Panthera

Postavy: Castiel/Dean

Spoil: AU v průběhu 5x18

Varování: light BDSM, PWP, slash

Vhodnost: NC-17

Slov: ~ 3.000

Shrnutí: Pečlivě skrývané a kdesi hluboko pohřbené představy a touhy občas nečekaně vyplují na povrch aneb o čem mohou andělé snít...

Beta: -

Music background: „I want you“ (Red Shoe Diaries 2x03 Runaway)

~ ~ ~

Nad Bobbyho vrakovištěm se tiše rozprostíral šedavý háv noci a v mihotavém stínu jedné z lamp nehnutě postávala postava v plášti. Kdesi v pozadí zaštěkal osamělý pes.

Nikdy dřív se nesoustředil na pocity, kterými ho každý den zahrnovalo jeho zabavené tělo, ale dnes to bylo jiné. Ve slábnoucím vánku, který se proháněl mezi rezavějícími vraky aut, upoutávaly jeho pozornost cípy pláště, které se mu ve stále se vracejících vlnách otíraly o nohy. Zavřel oči a nechal chladný vzduch, aby ho hladil po tváři, cuchal mu vlasy, bez odporu se nechal pohltit souhrou mnoha pocitů, bylo mu příjemně.

V mysli se vrátil o několik hodin vzad. Stál tak blízko něj, doslova cítil tlukot jeho srdce, jeho lidský pach, horkost jeho těla. Z pootevřených rtů unikl tichý táhlý sten, dlaně ukryté

v kapsách béžového pláště se sevřely v pěst a mdlé světlo lampy s podivným praskotem zablikalo. Dean, ten překrásný Boží tvor, ta křehká bytost, kterou měl na tu malou nezvladatelnou chvíli ve své moci.

Ta vzpomínka nadvlády v něm vyvolávala přívaly představ, na které by normálně nepomyslel. Nevěděl, odkud se vzaly a proč, jediné, co ho nyní zajímalo, byl Dean a věci, které mu teď tak moc toužil provést. Ze stínů se vynořila dvojice mohutných křídel a ze země se zvedly malé obláčky zvířeného prachu, postava zmizela.

~ ~ ~

Rozhlédl se po místnosti, Sam poklidně oddychoval na gauči s otcovým deníkem na hrudi, Bobbyho hlava znaveně spočívala na zežloutlých stránkách jakéhosi velkého lexikonu rozloženého na stole a zády k němu v kuchyni stál s lahví piva v ruce Dean. Z muk pekelných osvobozený Dean, Dean ve flanelové košili a zpoceném tričku. Bezděky si palcem promnul dlaň, kterou mu zanechal na rameni nesmazatelnou stopu a na jazyku se mu udělalo sucho, polkl.

Zvolna do sebe natáhl vzduch nasycený Deanovou přítomností a s přimhouřenýma očima sledoval svoji kořist jako vyhladovělá šelma. Nespěchal, čekal, nechtěl ho vyplašit, trpělivě vyčkával na tu správnou příležitost. Nic netušící Dean dopil poslední doušky zvětralé tekutiny a otříce si potřísněné rty do rukávu, odložil prázdnou láhev do dřezu. Zamumlajíc něco o nepravdělném mytí nádobí si protřel unavené oči a líným krokem vstoupil do obývacího pokoje.

„Sakra Casi, co jsem ti říkal o osobním prostoru?“ obořil se na přímo před ním stojícího anděla, který na něj upřeně hleděl tak, až ho zamrazilo. Nadechl se a zvednouce ruku chtěl Castiela odstrčit. Jemný dotek dvou prstů na čele, náhlý poryv větru, ostré cvaknutí pout a chladné sevření tvrdého kovu na zápěstích.

Když se mu podařilo otevřít oči a sesbírat rozházené myšlenky, rozhlédl se. Ležel na starém lůžku v Bobbyho sklepní antidémonecké místnosti a výhled na dveře mu zakrývala silueta Castielovy postavy. Náhle si uvědomil souvislosti, chtěl se zvednout, ale protivný skřípavý zvuk namáhaných per doprovodilo břitké zachrastění řetízku policejních železek a ruce spoutané za hlavou ho prudce zvrátily zpátky na záda.

„Do hajzlu, Casi, máš snad subdom fetiš“ sykl Dean rozhořčeně a ještě jednou zoufale zalomcoval pouty, která mu bránila ve volném pohybu. „Tohle fakt není sranda, jak už jsem vám řekl nahoře, nikam zmizet nehodlám.“ Castiel naklonil hlavu stranou po svém způsobu a žádostivě si nyní chyceného Deana přejel očima, spoutaný a přesto stále divoký.

„Pust' mě sakra,“ Dean rychle přešel z výhružného syčení do zlostného křiku. Ale Castiel jakoby nevnímal, co mu Dean říká. Chřestivý zvuk pevně secvaknutých pout a Deanova marná snaha se vymanit, to všechno vyvolávalo v Casových očích jen zálibný lesk. S rukama volně svěřenýma podél těla bedlivě sledoval, jak se Dean kroutí a bezmocně se sebou na staré pelesti hází.

„Přisahám, že za tohle tě Casi zabiju,“ zařval Dean útočným tónem a mezi jednotlivými nádechy se stále snažil osvobodit. Záhy si uvědomil, že křičet tady dole ze všech sil postrádá

smysl. Bobbyho i Sama Cas určitě po svém způsobu uspal a celé vrakoviště bylo opuštěné. Na chvíli přestal trhat pouty a prudce oddechujíc se snažil rychle přemýšlet.

Castiel si po chvíli oblízl rty, rozvolněným krokem přešel blíž k ležícímu Deanovi, sklonil se a beze slova se k němu posadil.

Jeho ego mu v první linii velelo vzdorovat. „A teď co? To na mě jako budeš zírat? Nesor mě Casi, okamžitě mi to sundej!“ zahřměl Dean jak jen nejlíp uměl a cítil, jak se mu tváře námahou a bezmocí zalévají červení. Před andělem si tu připadal doslova jako nahý. Ve skrytu duše mu docházelo, že ať s ním má Castiel jakýkoliv plán, vždy docílí svého a on nemůže nic. Maximálně může křičet, ale co dál? Po zádech mu běhal mráz a pohmožděný koutek z předchozí rvačky ho tupě rozbolel.

Castiel se jen pousmál, pomalu se postavil a poprvé za celou tu dobu, co ho Dean znal, uviděl, jak si anděl elegantním způsobem sundal baloňák z ramen a s neuvěřitelnou lehkostí jej přehodil přes opěradlo kovové židle. Deana polil studený pot a ztěžka se nadechl. Na kůži mu vyběhla husí kůže a chloupky se postavily do pozoru.

„Co chceš dělat, ty hajz...“ než stihl dokončit nadávku, Castiel se k němu naklonil, jemně mu přitiskl ukazováček na rty a se zájmem sobě vlastním pak bříškem prstu přešel přes zkrvavený koutek, po čelisti níž, přes nervózně se pohupující ohryzek až k jugulární jamce.

„Běž do prdele,“ prskl při tom doteku Dean a snažil se uhnout hlavou, v tom se Castiel ušklíbl, zalovil v kapse u kalhot a než stihl Dean jakkoliv zareagovat, chytil ho za bradu a nekompromisně mu mezi zuby vtiskl smotaný plátěný kapesník.

Takhle se mu líbil, byla to jeho mysl nebo matné vzpomínky Jimmyho? Nechtěl se tím zabývat, důležité bylo to, co se mělo dít právě teď. Jen pohled na Deana s kapesníkem mezi zuby, s vystrašeným pohledem a neschopného se bránit. Chvíli si pohrával s myšlenkou, že by mu pouta uvolnil, ale to napětí, které z Deana doslova sálalo, když nemohl utéct. Rychle ji zavrhhl.

Dean vyděšeně vykulil oči, „eeeh... hah...“ a snažíc se roubík vyplivnout, sebou zase začal házet jako smyslů zbavený. Dostane potupnou nakládačku, od anděla, podivínského anděla, co už z něj jednou málem vymlátí duši. Ať už se mělo stát cokoli, nedá se zadarmo, když už zbít, tak to si kravaták taky nějakou chytí.

Ocelové dveře potřené solným roztokem se dunivě zabouchly, západky s tichým klepnutím zapadly na svá místa a Castiel se otočil, aby si s pečlivostí businessmana sundal své černé sako. Když se pohledem vrátil k Deanovi, uvolnil si kravatu u krku trochu víc a rozepnul si jeden z knoflíků košile těsně u krku. Měl pocit, že se škrtí. „Co jsi mi to nahoře řekl?“ protnul ticho jeho obvyklý, velmi nízko položený hlas a hubené prsty si na hrudi pohrávaly s modrou látkou laxe visící vázanky.

Dean sebou přestal házet, ušklíbl se a doslova zrudl vztekem. Pak začal něco zuřivě chrčít do slinami promočeného plátna kapesníku. „Hhr.. ohou...“ Castiel se pobaveně opřel zády o stůl u protější stěny, zcela mechanicky si rozepínaje knoflíky košile u rukávů na Deana upřel jeden ze svých nechápavých pohledů a jen tak pronesl, „dovol, abych ti osvěžil paměť,“ významná pauza a naklonění hlavy na stranu.

Teď ze mě vytluče duši. Problesklo Deanovi hlavou a upíral oči na Castielovy ruce, drobné kostnaté dlaně již dokázaly, čeho jsou zatnuté v pěst schopné. Po chvíli zavadil pohledem o výraz jeho nečitelné tváře.

„Vykuř mi...“ Ta dvě slova Deanovi doslova vybuchla v uších. Slyšitelně polkl, nevěřičně zamrkal očima a vnitřnosti se mu samým leknutím stáhly. *To snad nemyslí vážně.* Jak se mu v hlavě rojily všechny možné scénáře, celý se roztřásl, tohle nečekal.

Castiel však ve svém monologu pokračoval s ledovým klidem, „víš, přemýšlel jsem o tom“ a vykasal si rukávy k loktům. „Klidně ti to splním, když na tom tak trváš.“ S těmi slovy se odlepil od stolu a přistoupil k naprosto šokovanému Deanovi. „Nebyl jsem dole na Zemi dlouho, hodně dlouho a trocha povyražení neuškodí.“ Deana zalila mrazivá vlna paniky.

Byl už unavený a ruce ho bolely, přestal s marnými pokusy o osvobození vlastních rukou, pozdě mu došlo, že proti kovovým poutům nemá bez sponky, či klíče šanci. Zamrkal, polknul a stále zrychleně oddechujíc se snažil čerstvým vzduchem v plících dosáhnout rovnováhy. Tělo měl napjaté jako strunu, byl připraven kdykoliv znovu začít bojovat o ztracenou svobodu. Viděl mu snad Castiel někdy do hlavy, když to nečekal? Přistihl ho někdy ve stínech jeho představ?

Znovu onen dotek, ač se snažil krčit bradu a odtáhnout se, bylo to marné. Castiel s ledovým klidem přejížděl prstem po hraně čelisti tam a zpátky, jakoby studoval každíčkou část kontury Deanovy tváře. To vše s dráždivou pomalostí, kdy si byl vědom své nadvlády a Deanovy útroby doslova pěnily směsicí různých pocitů, většinu z nich Dean usilovně zaháněl do podvědomí.

Pak se Cas opatrně sklonil, jakoby přeci jen očekával nějaký útok z Deanovy strany a bezděky se mu otřel tváří o tvář. Sic oholené, ale rašící vousy o sebe zavadily. Dean zalapal po dechu a automaticky sebou škulbl až pouta zaskřípala o pelest. Castiel se zarazil, jedním kolenem si přiklekl vedle Deana a užíval si jeho blízkost. Doslova vstřebával pach jeho potu, jakoby se ho nemohl nabažít. Jeho teplý dech vyvolával na Deanově krku malé ostrůvky husí kůže, ale začalo se objevovat i něco víc, když si to Dean uvědomil, rozechvěle sevřel víčka k sobě a přál si být někde jinde. Tělo instinktivně reagovalo na podněty a ať se Dean snažil sebevíc, začal se potit a takřka nezvladatelně třást.

„Naučím tě pokoře“ šeptnul mu Castiel bručivě do ucha a aniž by čekal na odpověď, přejel mu špičkou jazyka po hraně ušního boltce. V tu chvíli Deana opět zamrazilo, úzké olíznuté místo ho zastudilo a po vlasech na zátylku se mu proběhli mravenci. Instinktivně škulbl za pouta tak silně, až mu zápěstí nelibě zaprotestovala nepřijemnou bolestí, zbytečně.

„O...ovahhh... he...“ hekal Dean skrze prosliněný kapesník a ve spásné myšlence se snažil Castiela praštit čelem do nosu. Nebyl gay a nehodlal se jím teď stát. Něco k andělovi cítil, vnitřní spojení, ale tělesná touha to zcela jistě nebyla. Nebo ano? Ze všech sil se snažil potlačit ty stále se vynořující myšlenky a pocity, za které se tak styděl. Jeho snaha však při Castielových dotycích přicházela vniveč.

Dean tak obezřetně vnímal bříška prstů, kde se ho na krku zrovna dotýkají, až si náhle uvědomil, že se mu ke spodnímu rtu přitiskl hebkými rty Castiel. Náhle se objevivší příjemný pocit ho naprosto zaskočil. Drobné mravenčení mu přecházelo až do konečků prstů. Tak lehký a opatrný polibek na ret by od muže nečekal, Castiel mu špičkou jazyka dráždivě přejížděl po

citlivé kůži a zlehka na ni tiskl své rty. Jeden skvělý pocit následoval další, kdy mu ret jemně oždiboval a v tu chvíli Deana polila náhlá vlna studeného potu. „Bože, líbá mě chlap!“ proběhlo mu rudou clonou v hlavě.

Tak náhle jak se rty objevily, zase zmizely a Dean jen tiše vydechl. Castiel se odtáhl, postavil se a přejíždějící dlaní po hraně matrace pelest obešel. Několika ráznými trhnutími si uvolnil uzal na kravatě, která se mu po celou dobu houkala na krku. Postupně ji svými dlouhými bílými prsty uvolnil, zatáhl za volný konec, až se kravata svezla zpoza límce bělostné košile a uchopíc ji do dlaně se na Deana dlouze podíval. Jeho strachem rozšířené smaragdové oči těkavě sledovaly ruku s kusem modré látky, jak se k němu bez zábran blíží.

Opatrně se nad Deana nahnul a kravatou mu převázal oči. Dean přidušeně vyhekl, zalapal po dechu a marně se snažil modrou látku setrást. Byl svázaný, oslepený a vydaný mu na milost. Vlhké plátno kapesníku spolehlivě utlumilo veškeré hlasité snahy o protest. Dean se třásl po celém těle, až mu slepota a nervozita vybičovaly zbývající čtyři smysly.

Letmé doteky se z krku záhy přesunuly o něco níž. Hrál někdy Castiel na klavír? Bříška prstů dopadaly na vlhkou látku zpoceného trička v pravidelném rytmu a přibližovaly se nenápadně k pupku a níž. Aniž by si to Dean v tu chvíli uvědomil, vlhká bavlna zmizela jako mávnutím kouzelného proutku a teplé prsty poklepávaly na holou kůži. Náhle nahou hrud' pokrytou chloupky posela husí kůže a letmé poklepávání přešlo v opatrné hlazení.

Castiel Deana chvíli pozoroval, potom perlící se hrud', pulzující tepny pod tenkou kůží na krku, vyzývavě vztyčené bradavky a tající se dech. Strach, to bylo to, co činilo jeho oči tak lákavými, tak krásnými. Váhal, zda je má odkrýt, ale stačil jediný další pohled na dlaně bezmocně sevřené v pěst, trhaný dech a lesknoucí se pot. V rozkroku se mu o slovo hlásilo dosud potlačované napětí, byly chvíle, kdy toužil být člověkem se vším všudy a zhluboka se nadechl.

Dean už se nesnažil odtáhnout, zoufale jazykem tlačil do kapesníku, aby se odhodlal k činu, ale dřív, než si rozmyslel, co provede nebo řekne, ucítil Castielův teplý jazyk, kterak krouží kolem pupku. Veškeré myšlenky na odpor vzaly za své a Deanova vůle roztála jak loňský sníh. Napjaté tělo se náhle uvolnilo a pevně sevřené pěsti se samovolně rozevěly. Vnímá Castielovu teplou dlaň, tak příjemný pocit, přejížděl mu po hrudi krouživými pohyby od krku na trhaně se zvedající břicho, náhle však Castiel sotva znatelně zasténal a Deanem proběhla vlna vzrušení a zatočila se mu v podbřišku jako hejno vyplašených vran.

Jemný tlak na podbřišku, tiché zavrčení rozepínaného zipu, šelest stahované látky. Dean nevnímal.

Po chvíli se Castiel z polibku odtáhl, aby se vedle něj posadil. Nastavil dlaň, mrknutím oka se v ní objevila malá plastová lahvička. Odklopil vršek a část obsahu si rozetřel po rukou. Dean nehnutě ležel, stražil uši a sotva znatelně dýchal. Nevěděl kdy a nevěděl kde se ho Castiel znovu dotkne a když Castielův prst zavádil o citlivý prstenec jistých svalů, Dean sebou leknutím trhl až kolébavé ticho místnosti protnulo ostré zavržení.

Ne, tohle přece není možné. Je to muž, je to anděl, jeho anděl... Deanovy racionální myšlenky postupně ztrácely na svém významu. Mělo smysl bojovat?

Vtom se Castielova ústa přesunula přes slabiny až k nejintimnější části jeho těla. Jazykem ho obkroužil a ač se Dean snažil sebevíc, drobným záškubům nemohl nijak zabránit. Horký dech na jemné kůži, letmo klouzající drsné pohárky jazyka a přešřel doslova jiskřivých pocitů. Před očima mu proběhly obrazy mnoha žen, se kterými dosud sdílel lože a jako kaleidoskop barevných střípků se smísily do jediného, do rozčepýřeného anděla s nechápavým výrazem, aby se mlhavě a líně rozpustily do nebesky modrých očí.

Náhle mu z úst zmizel mokrý kapesník. Rychle polkl, „Přes... přestaň...“ vydechl zcela nepřesvědčivě, neboť se v tu chvíli nevzmohl na nic jiného. Castielovy vlahé rty na jeho nejintimnějším místě, na jeho chloubě, jak jen se to mohlo stát? Už to dělal někdy dřív? Další příval slastných pocitů, mravenčení mu odbíhalo až do samých konečků prstů. „Casi, ne...“ slova naprosto zbytečného odporu zanikla ve slastiplném vzlyku. Pevný řetízek pout výsměšně zachřestil o chladný kov čela pelesti a z pootevřených Deanových úst vycházel jeden sten za druhým.

Když ho Castiel vzal celého do úst, pozvolna zatlačil prstem. Svaly se na malou chvíli překvapením i strachem zároveň stáhly, několik dalších zakroužení jazykem, teplá dlaň konejšivě spočívající na břiše a Castiel mohl svobodně hledat to správné místo, na které stačilo jen zatlačit.

Jakmile ho opatrně přešel bříškem prstu, Dean z vyzývavě pootevřených úst hlasitě zasténal, prohnul se v zádech a zaklonil hlavu tak, až pružiny pelesti tiše zaúpěly. Celé jeho napjaté tělo pokrýval lesklý pot a prsty na nohou se zatínaly do staré deky.

Castiel se zachvěl vlastním vzrušením, za několik okamžiků se Dean pod ním svíjel jako had, zoufale ryl patami do matrace ve snaze najít ten správný úhel a na první pohled bylo jasné, že touží po tom jediném, čeho se mu zatím nedostalo.

S dalším Castielovým přísátím instinktivně zdvihl pánev. Teplo, vlhko, snesitelný tlak, jakoby to Castiel dělal odjakživa. Vzrušení mu probíhalo tělem jako elektrický proud.

A pak, to všechno zmizelo. Dean rozezleně škulbl pouty, která mu stále obemykala zápěstí. „Casi?“ ozvalo se dýchavičně.

„Ano Deane? Poslouchám.“ Pravil poklidně Castiel, usmíval se, v rozepnuté košili a s vyhrnutými rukávy vypadal jak z reklamy. Kalhoty měl vpředu nepřirozeně vyboulené a mělce oddechoval.

Místností se rozléhaly Deanovy doslova šťvané výdechy. „Casi...“ ozvalo se snad až příliš prosebně. Jeho tělo si žádalo své a mozek byl kdesi na konci žebříčku jeho současných priorit.

Castiel se blaženě usmíval, prohlížel si Deana zoufale bažícího po jeho dotecích, po jeho blízkosti. Bezděky ho pohladil po hrudi. „Copak Deane?“ zašeptal mu nečekaně do ucha. „Co bys chtěl, co bys rád?“ A nevědomky pohnul zápěstím ruky v Deanově rozkroku.

Dean leknutím polknul, instinktivně hledal jeho přítomnost, náhle se bál pohnout, třásl se, ale váhal s odpovědí. Podbříšek měl napjatý, tak moc toužil, tak moc chtěl, aby to všechno polevilo.

Castiel si skouzl jazyk. Ne, nechtěl Deanovi ublížit, nikdy mu nechtěl způsobit bolest. Měl ho rád a to přiznání sobě samému mu přineslo vnitřní klid, který tak dlouho a beznadějně hledal. Sloužil Bohu a sloužil Deanovi tak, že mu plnil jeho vyřčená přání. Vrátil jej do života, byl za něj zodpovědný.

„Castieli prosím...“ vydechlo ztrýzněně se pod ním třesoucí a toužící tělo po pár tak zoufale dlouhých chvílích.

Za okamžik naplnilo místnost vzdychání, klení, volání. Modrý závěs kravaty pozvolna sklouzl ze slastí se mihotajících víček a Dean stoupal stále výš a výš. V posledním záchvěvu přišla vlna uvolnění, tělo vznášející se v moři oněch nádherných pocitů a podbříškem se rozlévalo příjemné teplo.

Ležel nahý na pelesti v Bobbyho místnosti poslední záchrany, měl za sebou jeden z nejpříjemnějších sexuálních zážitků a pootevříc oči se snažil rozdýchat právě prožité dobrodružství. O malou chvíli později jeho pohled padl na Castiela v bílé košili. Měl by se stydět?

Anděl si lascivně otřel naběhlé rty do hřbetu ruky a zapříc se o ruku hladil Deana dlaní po stehně. Jediným lusknutím prstů se pouta s tichým cvaknutím otevřela a v tu chvíli Dean neváhal. Vzepřel se a rychlým chvatem chytil neprotestujícího Castiela za ramena a převalil ho na zem na záda. Nadechl se, aby si od plic ulevil, ale anděl nekladl žádný odpor, nechal Deana, aby si na něj sedl, aby ho pevně držel za zápěstí a po tváři se mu rozléval vítězný úšklebek. „Opravdu jsi mě chtěl zabít?“ pronesl svým hluboko posazeným hlasem a oči mu v šeru sklepení vesele svítily.

V tu chvíli byl Dean odzbrojen...

FIN